

Колосаната нейна фуста
във моите уши прашеше
безспир като парче коприна,
раздирано от увсет ножа.
Дърветата с върхари тъмни
израснаха преу нас грамадни
и лаеше отвъд реката
с далечни псета кръгозорът.
Щом минахме безмълвно двама
къпини, тръни и тръстици,
корабият и ток изрови
във тинята една трапчинка.
Аз смъкнах мойта вратовръзка.
Тя смъкна горната си уреха.
Аз - ремъка със пистолета.
Тя - своите четири корсета.
Такава гладка кожа нямат
ни охлювът, ни кринът нежен
и не гори с подобен блясък
дори кристалът под луната.
Под мен в уплаха като риби
изплъзваха и се бедрата,
ту пламнали като жарава,
ту като сняг и лег студени.
По най-добрия друм безумно
през тая тъмна нощ прелусках,
сedefена, кобила яхнал
без никаква юзда и стреме.
Аз като мъж не ще повтора
това, което тя ми каза,
защото моят ясен разум
ме учи предпазлив да бъда.
Изцапана от кал и ласки,
аз я отведох на реката.
А кремове с' уълги саби
се биеха под злия вятър.